

Arrest

nr. 130 048 van 24 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang

1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

1.3. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar die getroffen werd op 26 november 2012 en betekend werd op 11 december 2012. Het blijkt niet dat dit inreisverbod niet langer van kracht zou zijn. Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*. Gelet op bovenstaande vaststellingen werd ter terechtzitting verzoekende partij de vraag gesteld welk belang zij nog meent te hebben bij huidig beroep. Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

1.4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 4 september 2014 staat het volgende vermeld: *“De verzoekende partij stelt dat zij haar belang behoudt en meent dat de wetgeving tegenstrijdig is, daar zij onderworpen is aan een inreisverbod, terwijl artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 haar toelaat om in buitengewone omstandigheden vanop Belgisch grondgebied een verblijfsaanvraag in te dienen”*.

1.5. Voor zover verzoekende partij van oordeel is dat er sprake is van tegenstrijdige wetgeving, kan de Raad niet meer doen dan hiervan akte te nemen. Het komt hem immers niet toe een uitspraak te doen over wetskritiek. Daarenboven merkt de Raad op dat de vraag om opheffing of opschorting van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/12, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet, dient te worden onderscheiden van de aanvraag om verblijfsmachtiging die wordt ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De eerste aanvraag dient gericht te worden aan de minister of zijn gemachtigde (cf. artikel 74/13, §2 van de Vreemdelingenwet), dient in principe te worden ingediend via de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland (cf. artikel 74/12, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet) en betreft omstandigheden die volgens de aanvrager nopen tot een opheffing of opschorting van het inreisverbod, daar waar de tweede aanvraag moet worden ingediend bij de burgemeester of zijn gemachtigde en omstandigheden betreft die volgens de aanvrager het indienen van de aanvraag tot een verblijfsmachtiging en het toekennen ervan in België verantwoordt. Artikel 74/11, §4 van de Vreemdelingenwet stipuleert uitdrukkelijk dat de vreemdeling geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk heeft tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod. Een aanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan dan ook geen aanleiding geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, zolang het geldend inreisverbod niet is opgeheven of opgeschort. Dit houdt in dat geen gevolg kan worden gegeven aan een aanvraag die op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend door een vreemdeling die onder een definitief inreisverbod staat. Ten overvloede kan dan ook geen tegenstrijdigheid worden ontwaard in de betrokken wetsbepalingen.

Verzoekende partij toont niet aan alsnog over het wettelijk vereiste belang te beschikken ten aanzien van de bestreden beslissing.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA